

עפ"ת (חיפה) 72346-05-24 - אמנה גוהר נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 72346-05-24 גוהר נ' מדינת ישראל ואח'
תיק חיצוני: 54150096300

לפני כבוד השופט נתנאל בנישו

המערערת
נגד
אמנה גוהר

המשיבים
1. מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בעכו

(כב' השופט י' בכר)

בהמ"ש 8980-03-24

(הערעור נדחה)

פסק דין

ביום 11.5.23 עוכבה המערערת על ידי שוטרי יחידת הסיוור בג'דידה-מכר, כאשר היא נצפתה אוחזת בטלפון בעת שהיא נוהגת ברכב.

נרשם למערערת דו"ח, אך כאשר ביקש אחד השוטרים להפיק אותו, הסתבר כי אין נייר במדפסת.

או אז, לדבריו, הוא הציע למערערת להמתין או שתמשיך בנסיעתה והדו"ח יישלח לה בדואר. המערערת מסרה שהיא מתכוונת לערער לבית המשפט על הדו"ח ושהיא אינה יכולה להמתין במקום.

חלפו 9 חודשים והמערערת קיבלה טופס הזמנה לקורס נהיגה נכונה בעקבות צבירת נקודות. הדו"ח נשוא ערעור זה הוא חלק מהדו"חות אשר עמדו ביסוד ההחלטה לחייב אותה בקורס כאמור.

בשלב זה, פנתה המערערת לבא כוחה והוא הגיש בקשה להארכת מועד להישפט. במסגרת הבקשה, ציין כי המערערת אינה מכחישה שעוכבה על ידי השוטרים כאמור, אך היא לא זוכרת מתי הדבר קרה,

עמוד 1

היא לא ביצעה כל עבירה ושחררה ללא שקיבלה דו"ח. כן העלה ב"כ המערערת שורה של טענות לגופו של הדו"ח.

בתגובתה, ציינה התובעת המשטרית כי הדו"ח נשלח למערערת בדואר רשום, אך חזר כ"לא נדרש".

בית המשפט קמא דחה את הבקשה.

בית המשפט ציין כי המערערת בחרה שהדו"ח יישלח אליה הביתה והיה עליה לעקוב אחריו ולא לשבת בחיבוק ידיים. בנוסף, לא התרשם בית המשפט כי דחיית הבקשה תגרום לעיוות דין.

מכאן הערעור, במסגרתו חוזר ב"כ המערערת על טענותיו.

בפתח הדיון, הגיש ב"כ המשיבה מסמך "דו"ח מעקב משלוחים" לפיו דבר הדואר, שנטען כי הוא הדו"ח שהופק בעניינה של המערערת, נשלח אליה בתאריך 18.5.23, ובהמשך, לאחר שלא נדרש, הוחזר לשולח בתאריך 20.7.23.

לדעת ב"כ המשיבה במצב דברים זה, המערערת לא הרימה את הנטל המוטל עליה ואין כל סיבה להתערב בהחלטת בית המשפט קמא.

במסגרת הדיון, אף הפנה ב"כ המשיבה לדו"ח ממערכת "דו"ח", המקשר בין אותו מעקב משלוחים לבין הדו"ח שנרשם בעניינה של המערערת. עם זאת, נטען כי הדבר למעלה מן הצורך שכן במקרה זה מתקיימת חזקת מסירה ועל המערערת לסתור חזקה זו, דבר שלא נעשה.

דעתו של ב"כ המערערת, הייתה שונה לחלוטין. לשיטתו, משלא הוגש לעיון בית המשפט אישור מסירה כדון, לא הוכח שהדו"ח נשלח ועל כן לא חלה חזקת המסירה.

שני הצדדים תמכו את טיעוניהם בפסיקה.

לאחר שקילת הדברים, הגעתי למסקנה כי יש לדחות את הערעור.

תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 קובעת חזקת מסירה, גם בלא חתימה על אישור מסירה, עם ההודעה על תשלום קנס או ההזמנה למשפט נשלחה בדואר רשום.

את החזקה ניתן לסתור, אם "הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עיכב הימנעותו מלקבלן".

אמנם הפסיקה עמדה על התנאים הדרושים להוכחת מסירה על מנת שתחול החזקה הקבועה בסעיף 44א הנ"ל, וספק עד כמה, בנסיבות רגילות, יש במסמכים אשר הוצגו על ידי ב"כ המאשימה די על מנת לעמוד בתנאים אלה.

יחד עם זאת, תכלית הוראות הפסיקה להבטיח כי אכן היה קיים פוטנציאל שהדו"ח יגיע לידיעת הנמען, וכי פוטנציאל זה לא מומש, עקב התנהלותו הוא.

החשש כי הדו"ח לא היה בידיעת המערערת אינו מתקיים במקרה דנן, כאשר היא עוכבה על ידי השוטרים אשר ערכו את הדו"ח בפניה ורק מסיבות טכניות לא מסרו לה אותו במעמד עריכתו.

במצב דברים זה, די בראיות המשניות שהוצגו על ידי ב"כ המאשימה, להוכיח כי המדינה עמדה בחובת המסירה ולהעביר את הנטל אל כתפי המערערת להוכיח שלא קיבלה את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בה ולא עקב הימנעותה מלקבלו.

נותרנו על כן עם דו"ח שהומצא כדיון, אשר קיומו היה בידיעת המערערת, ואשר היא לא פעלה לשם קבלתו כנדרש.

לאור האמור, גם אם איני תמים דעים באשר לגישת ביהמ"ש קמא בדבר החובה של אזרח לעקוב אחרי הדו"חות בעניינו ולפעול באופן אקטיבי, במקרה דנן נראה כי לא עומדת למערערת נסיבה משמעותית להארכת מועד.

על כך יש להוסיף את נימוקו השני של ביהמ"ש, אליו אני מצטרף, כי לא מתקיימות במקרה זה נסיבות המלמדות על חשש לעיוות דין.

הדו"ח ערוך כדבעי, ואף נרשם מפי המערערת כי היא מודה בעבירה: "רק החזקתי לראות את השעה". כל זאת, כאשר ההתרחשות לאחר עיכוב המערערת, צולמה במצלמת גוף של השוטר.

בנסיבות האמורות הערעור נדחה.

ניתן היום, ג' סיוון תשפ"ד, 09 יוני 2024, בהעדר
הצדדים.